

Viết công, viết công

Tác Giả: Lê Dinh (01/01/2012)

Thứ Tư:, 04 Tháng 1 Năm 2012 22:29

Hai tiếng này, tôi không hiểu sao, cho đến ngày nay, nó trở thành hai tiếng xa u xa, kinh tởm nhứt trong số những danh từ để ám chỉ những hành động gì mà ai ai cũng oán ghét, hận thù và muợn xa lánh.

Tác giả : Lê Dinh

Những hai tiếng Viết Công nguyên thủy đâu có gì là xa u xa, nó chỉ là một danh từ ghép thông thôi, như rừng núi, biển khơi, đường vắng... những theo thời gian biến đổi, nó trở thành một danh từ ghê tởm và rùng rợn lúc nào chúng ta không hay.

Nếu ai chỉ một tên nào đó mà nói “Mày là thằng Viết Công” thì có nghĩa gì đó là một người xa u xa nhứt trong xã hội hiện nay. Chúng ta chỉ cha người ta, người ta không giận bực chỉ “Mày là thằng Viết Công”. Như vậy để biết hai chữ Viết Công bực người để thù ghét như thế nào rồi. Mà nghĩ cũng đúng thôi.

Như lúc tôi còn nhỏ, năm tôi 11 tuổi, còn học ở trường Tiểu học Vĩnh Lợi, cách làng Vĩnh Hậu của tôi chừng ba cây số. Một sáng thấy hai đứa tuấn, một tôi phải đưa tôi đến trường và tôi lên trú tại nhà dì tôi cho đến cuối tuần mới trở về Vĩnh Hậu. Một buổi sáng thấy hai đứa tuấn, cũng như mọi khi, một tôi xếp đầu 2 chiếc trống gà vào một cái giỏ để khi đưa tôi đến trường xong là một tôi ra chợ bán 2 chiếc trống gà đó, lấy tiền mua các thức ăn khô khác. Hai đứa con đang đi, đến cửa đình là tôi làng Vĩnh Lợi, thỉnh thoảng trong một bụi cây rậm rạp, có một người mặc quần áo đen, tay cầm khẩu súng ngắn sáng loáng, nhìn ra chúng tôi, quát to: Đứng lại! Anh ta đưa hàng súng ngay trước mắt tôi, rồi đưa sang qua tôi, quơ qua quơ lại trên đầu tôi, hỏi một con tôi có phải đem trống ra chợ để bán cho Tây không? (Lúc đó, ở thị trấn Vĩnh Lợi, ngay phía bên kia cửa cầu sắt, có một cái đình của người Pháp đóng tại đó). Một tôi run run nói:

- Đưa ông, đâu phải, tôi đem trống này ra chợ bán để lấy tiền mua thức ăn.

Viết cảnh, viết cảnh

Tác Giả: Lê Đình (01/01/2012)

Thứ Tư: 04 Tháng 1 Năm 2012 22:29

- Chị không phải mẹ con bà đem lòng thối cung cấp cho Tây sao?

- Dạ thưa ông, đâu có phải như vậy.

- Thôi làm này tôi tha cho mẹ con bà đó, nhưng gì trả thì bây giờ bạn chờ thu. Nhưng làm sau, còn giúp mẹ con bà đem trả ra cho như vậy nữa là tôi sẽ bắt b.

- Dạ mẹ con tôi đi làm ông.

Thật hứ hứ hứ. Làm đầu tiên trong đời, tôi mới nhìn thấy khu súng lục. Sao nó uy dũng, hiên ngang, trông rất đẹp. Và cũng làm đầu tiên trong đời tôi mới biết đó là những kẻ gọi là Việt Minh, những người mới đến, đầu quân khăn rằn, rồi sau này trở thành Việt Cộng và hai chị Việt Cộng đã ám sát tôi suốt thời bé thơ cho đến khi khôn lớn.

Nếu không có làm bắt đón những, bắt để đưa bạn hôm đó, tôi đã trở thành một tên Việt Minh thì thì đời này rồi. Tôi còn nhớ rất rõ, từ 11, 12, tôi say mê những bài hát êm đềm, như:

“ Còn đâu trên chiến khu trong rừng chiểu
Bên đèo lòng suối reo, ngàn thông reo
Còn đâu trên chiến khu trong rừng chiểu
Bên đèo đoàn quân reo, đến bay về...”

Hay hùng dũng, như:

“ Mùa thu rồi ngày hăm ba, ta ra đi theo tiếng gọi sông hà nguy hiểm...”

Viết công, viết công

Tác Giả: Lê Đình (01/01/2012)
Thứ Tư:, 04 Tháng 1 Năm 2012 22:29

Ho c:

“Đoàn gi i phóng quân m t lòng ra đi
Nào có sá chi đâu ngày tr v ...”

Và còn n a:

“Nào anh em ta cùng nhau xông pha lên đàng
Ki m ngu n t i sáng...”

Hay là nh ng bài th mà gi đây h n 60 năm qua, tôi v n còn nguyên trong trí nh :

“Tôi mu n tôi là m t c u th ng
C nh theo chi n sĩ đ n sa tr ng
N m lẩn trên lá hay r m
Băng tr ng đ u mình nh ng v t th ng”

Th t là lãng m n, thật là đ th ng. Làm sao mà tôi không b quy n r b i nét nh c, i th nh v y đ c. Cho nên tôi có ý nghĩ là mình s ph i theo m y anh l n đ đ c vào b ng, đ c nghe ti ng su i reo, ngàn thông reo, đ c n m lẩn trên lá hay r m , đ c n y tá sẵn sóc v t th ng... R i m t ngày n , tôi đ c theo đoàn bi u tình đi b t làng Vĩnh H u c a tôi lên t i t nh Gò Công, cách xa làng tôi 14 cây s , đ g i là... ng h Vi t Minh. Th c đ y t 3 gi khuya, chu n b c m v t mu i mè, t p h p i r i tháp tùng đoàn ng i, đi theo nh p tr ng quân hành “r p r p thùng, r p r p thùng”... i b su t 14 cây s , nh v a đi v a hát “Nào anh em ta cùng nhau xông pha lên đàng”, cho nên th ng con nít 11 tu i nh tôi, khi đ n n i, nào có th y chút m t m i gì đâu? Nh ng sau l n g p gã Vi t Minh v i kh u súng gi t ng i đó, tôi đã b ng t nh gi c m b h c, tr n cha m đ ra b ng bi n.

Vi t C ng! Ch hai ti ng thôi, nh ng sao thiên h ho ng h t, kinh hoàng khi nghe đ n nó. Năm 1954, g n m t tri u đ ng bào mi n B c, cũng vì hai ti ng này mà ph i b h t c a c i, quê h ng, làng xóm, m m ông bà đ ch y vô mi n Nam xa l c xa l , tr n kh i bè lũ Vi t C ng. Năm 1975 cũng v y, vì hai ti ng này mà h n hai tri u ng i dân mi n Nam ph i li u ch t, b ng

Việt Cộng, việt cộng

Tác Giả: Lê Dinh (01/01/2012)

Thứ Tư:, 04 Tháng 1 Năm 2012 22:29

Đi tìm cách để lánh xa loài quạ đen. Ở thôn quê miền Nam, khi nghe mẹ yêu tiếng “Việt Cộng vạ” hay “Mẹ yêu vạ” là bà con gõng gánh, già trẻ, bé lớn chụy trẻ chụy vạ phía thành phố để trẻ nhỏ khỏi bị Việt Cộng. Rồi nào Việt Cộng pháo kích vào thành phố, vào quần thể giếng nước dân lành, giếng nước trẻ thơ nơi trẻ con học. Việt Cộng đào hầm, đắp mô, đắp mìn, phá cửa... Còn Việt Cộng ngày nay thì ngoài tham nhũng còn tội bán nước, buôn dân, bàn tay chúng phạm trăm ngàn tội ác. Việt Cộng ngày nay bán rừng, bán biển, bán giang sơn cha ông cho Tàu, Việt Cộng ngày nay đục ác, tàn nhẫn với dân chúng, nhúng co ro, cúm rúm trẻ con thành Tàu nhúng ông nãi, ông cựa chúng, bắt dân bắt tù nô u dân để lên yêu nước chụy lợi lũ Hán xâm lăng.

Rồi tôi miên man suy gẫm, không biết nhớ tên họ Nguyễn Văn Dũng, Trần Văn Sang, Nguyễn Phú Trần nghĩ sao - nhớ không biết nhớ tên này có biết suy nghĩ không – chúng có thấy rõ ràng sao mình đi đến đâu, thiên hạ bắt chụy họ vạ y? Mình giành được phần nào của xã hội miền Bắc, đáng lẽ dân chúng phải lợi vì mình để kiếm tiền tiêu sống chụy, sao gõn cựa triêu u ngườ i lợi bắt chụy vào Nam. Rồi mình cựa p để luôn phần nào của miền Nam còn lợi, thiên hạ lợi ừn ừn bò chụy nô a, cựa họ hai triêu u ngườ i xa lánh mình. Tại sao và tại sao? Chúng không trả lời câu hỏi đó với chính chúng sao? Mình đi đến đâu thì ngườ i ta chụy trẻ chụy trẻ khỏ i nô i đó. Mình là thế gì vạ y? Nhìn hình ảnh cuộc di cựa năm 1954, trên những chiếc tàu há mồm, nhìn những gõng gõng mồm hỏ t hỏ hỏ t hải, mồm hỏ n, chụy đôn chụy đảo để rồi khỏi Saigon tháng tư năm 1975, rồi nhìn những cựa nh liêu chụy vạ t biên lên đến cao điểm, từ năm 1975- 1980, nô u chúng là ngườ i, chúng phải suy nghĩ chụy? Mình cũng là ngườ i như họ, để u, mồm tay chân cũng để y để như họ, tại sao họ sống mình mà chụy họ t nhỏ thỏ? Mình có phải là quạ đen hay ác thú gì đâu?

Nhớ nghĩ tôi nghĩ, Việt Cộng còn đáng sống hơn là quạ đen nô a. Nhìn lợi, từ cái thỏ bé thỏ, thu mà mồm con tôi đem hai chiếc trẻ gà ra chụy bán để có tiền mua thức ăn cho gia đình, đến ngày nay, đã hơn 60 năm trôi qua, tôi cảm thấy rừng mình, ghê sống. Từ những vạ bắt ngườ i cho mò tôm, thỏ xác trôi sông thu đó, cho đến những vạ lợi gõng gõng t, gian để cựa p giếng cựa Việt Cộng ngày nay, nhìn sống dã man tàn ác của Việt Cộng để với ngườ i dân cùng chung máu mồm ... thỏ t không thỏ nào trả ng trả ng nô i. Quạ chụy nhát, chụy hỏ ngườ i ta thỏi, chụy không hỏ i ngườ i ta, mà nô u quạ có hỏ i thì chụy hỏ i mồm ngườ i thỏi. Còn Việt Cộng hỏ i cựa mồm dân tở c, tiêu diệt tở t cựa, để t đai, sông biển, núi rừng không còn, nhớ nghĩ đó là nói với mồm nhỏ ng gì còn nhìn thấy để c. Còn với mồm không nhìn thấy để c thì là Việt Cộng tàn phá cựa để o để c, dung để ng tở i ác, giếng chụy t sống trong trẻ trong lòng trẻ thơ, để a nhiêu thỏ hỏ con em chúng ta vào vòng tội ác, để y chúng để i trá, để y chúng tở i ác...

Nhớ nghĩ như vậy cũng chụy a để. Nhớ nghĩ nguồ i đã quá sống chúng mà bắt xỏ ra đi, để xỏ cho chúng cũng chụy a để c yên thân. Chúng còn cho tay chân bắt họ, núp bóng để i danh nghĩa này, danh nghĩa nô, chụy theo ra ngườ ai quạ c để quy t hành họ nhớ nghĩ ngườ i tở nô n Cộng sơn này cho để ... 36 kiêu cựa chúng. Thỏ t trẻ không dung, để t không tha. Ngày xỏ a, chúng đã chi m để c phần nào của nô c Việt Nam, trả ng đâu rừng chúng cùng miền Nam thi đua làm cho dân giàu nô c mồm nh, nhớ nghĩ như chúng ta đã biết, Việt Cộng cho đến 1975, còn chụy a thỏ y cái thang máy “biết

Viết công, viết công

Tác Giả: Lê Đình (01/01/2012)

Thứ Tư, 04 Tháng 1 Năm 2012 22:29

tàng hình” là gì, chä a đä c nhìn chiä c đäng hä “12 trä, 2 cä a sä, không ngä i lái” là gì, không hiä u cái bä n cä u “đä rä a rau” hay đä làm gì, trong khi miä n Nam lúc đó đã là mä t trong nhäng quä c gia tân tiä n ở Đông Nam Á châu. Rä i lòng tham vô đáy, thä c hành chä nghĩa Cäng sä n toàn cä u cä a chúng, chúng cä p luôn miä n Nam. Thiên hä i bä chä y, chúng rä t theo ra đä n ngä ai quä c đä áp đäng... 36 kiä u lên đä u lên cäng ä i đã sä chúng mà bä chä y 36 năm trä c.

Nä u tôi có làm anh muôn vàn bä c tä c, xin anh cä chä i tôi là thäng mä t đä y, thäng läu cá, thäng bä i, thäng đä tiä n, thäng vô hä c, thäng... thäng gì cũng đä c, hay bä o tôi là thäng không cha không mä, hay là thäng do... con gì sanh ra cũng đä c nä t, nhäng xin đäng bä o tôi là Viä t Cäng. Mä y là thäng “Viä t Cäng”, hai tiäng này näng lä m, anh biä t không? Nói nhä thä là anh chä i tôi đä y, mà chä i tôi thật näng, đó là tiäng chä i ghä gä m nhä t, đáng sä nhä t trong nhäng tiäng chä i đäng thä i. Vì hai tiäng này đäng nghĩa vä i ác nhân, hung đäng, ác quä, ác tinh, man di, mä i rä, läu manh, gian xä o, côn đä, thä o khä u... , lä ai quä quäai tinh ma, nghĩa là bä n trä i đánh thánh đä m, trä i tru đä t diä t.

Ngày đä u năm 2012